

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 18 Σεπτεμβρίου 1883

Ἀριθ 13 + 140

Προχτές

ἔκανα τὴν ἀνοησία καὶ ἐπισκέφτηκα τὸν κύριον Λομπάρδο στὸ σπίτι του γιὰ νὰ ψαρῆσω τί ἰδέαις ἔχει γιὰ τὰ πολιτικά μας, προτίμησα δὲ ἀπὸ κάθε ἄλλον πολιτικὸν νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν, γιὰτὶ αὐτὸς σὰν ἄνθρωπος τοῦ Λαοῦ, ἔκανε τὴν ἐνωσί τῆς Ἑφτάνησος μετὰ τὴν χλεμπάγια καὶ καταρεζίλιψε κοτζῆμ Ἀγγλία.

Εἶναι ἐφημεριδογράφοι ποὺ ἐπισκέπτονται τοὺς ὑπουργοὺς ἢ γιὰ ρουσφέτι, ἢ γιὰ φιγούρα, πὼς τάχα νὰ ἔχουν σχέσεις μετὰ μεγάλα μούτρα, ἢ γιὰ νὰ ψαρῆσουν τῆς ἰδέαις του; ἐγὼ πῆγα γιὰ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία ζητήματα, καὶ ἀπὸ τὰ τρία πιζέτετε ὅποιο θέλετε.

Μὲ ὑποδέχτηκε περιφρονητικῶς, γιὰτὶ ἦτανε καὶ ἄλλα προσώπατα μπροστά καὶ θέλησε νὰ δείξη, πὼς σχέσεις μετὰ καλῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει.

Ὅταν ὁμως ἐφυγαν, ὁ Λομπάρδος φάνηκε σωστὸς Λομπάρδος καὶ πλησίασε κοντά μου μετὰ κείνη τὴν σὰν ταψὶ ταμπάκερα του καὶ μούπε :

— Αἶ, πὼς τὰ βλέπετε τὰ πράγματα σεῖ; οἱ ἐφημεριδογράφοι; Βέβαια, δὲν θῆναι ὅπως τὰ παρκατάετε.

Ἐδῶ τὰ μπερδεύα καὶ δὲν εἶξερα τί νὰ ἀπαντήσω. Τάχα μετὰ πῆρε γιὰ κανένα εὐρωπαϊκὸ ἐφημεριδογράφον νὰ τοῦ πῶ, ἂν θὰ γίνῃ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ἢ μετὰ ρωτοῦσε, γιὰ τὰ δικὰ μας πολιτικά, ἢ μετὰ κοροῖδευε γιὰ νὰ μετὰ δοκιμάσῃ, τί καπνὸ φοιμάρω; Μ' ἔλεγε λοιπὸν τὴν ἀνηλιανία μου τοῦ ἀπάντησα :

— ὦ, αὐτὸ, δὲν θέλει πολλὴ φιλοσοφία.

Ἐπειτα μετὰ ρώτησε — Πῶς πάει ὁ Παλιάνθρωπος; ἀφοῦ δηλαδὴ εἶδε πὼς ἀπὸ πολιτικά δὲν χαμπαρίζω, καὶ τοῦ ἀπάντησα :

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἔ χαμάλης Λαίς ὡς τὸρὰ τὸν ἀγο;άζει.

— Πάει καλὰ αἶ;

— Ἔτσι φαίνεται ὡς τὸρὰ.

— Ἄμ θὰ πάη. Πῆρες τὸ πνεῦμα τοῦ Λαοῦ. Καλὰ κάνεις.

Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ :— Πῶς τὴν ἴδια δουλειὰ ἔκανε καὶ αὐτὸς στὴν Ἑφτάνησο στὰ ἐφτανησιακά, ἀλλὰ συλλογίστηκα καὶ εἶπα μέσα μου. — Ἄς πάη στὸ διάολο, νὰ μὴ τὸν φουρ-κίσω.

Ἐπεσε ἔπειτα ὁ λόγος γιὰ ἓνα δῆμο, στὸν ὁποῖο ἔστω μετὰ τὸ νὰ ἰσοψηφίστηκαν οἱ δύο δήμαρχοι, διώρισε τοῦ ἐνοῦς κόμματος τὸν δήμαρχον καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὸν ἀστυνόμον.

— Ἔτσι καὶ μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπο, εἶπε ἄς φαγωθοῦν τὸρὰ τὰ δύο κόμματα καὶ ἄς φιλιωθοῦν δήμαρχος καὶ ἀστυνόμος, γιὰτὶ ὁ ἓνας θὰ πολεμῇ τὸν ἄλλον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θ' ἀναγκαστοῦν μονάχει τοὺς νὰ τὰ σφειάσουν.

Σὲ λίγη ὥρα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα παραλαμμένα σηκώθηκα καὶ ἐφυγα, γιὰτὶ καὶ κείνος ἤθελε νὰ φύγῃ.

Τρία πράγματα ἐθύμωσα ἀπὸ τὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὴν κολοσιαία ταμπάκερα του, τὸ κεντημένον σκουφάκι του καὶ τῆς παντούφλης του ποὺ ἦτανε καινούργια.

Ἐγὼ, ἂν ἤμουναι βουλευτὴς καὶ ἦχα κόμμα θάλεγα νὰ ἀναγνωρίζαμε τὸν Λομπάρδον γιὰ κεφαλή, γιὰτὶ κόρτει τὸ κεφάλι τοῦ τοῦ μασαλαῶ.

Καὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ νὰ κάνετε χεζὶ πῶς θὰ γίνῃ, καὶ ὅτι ἂν ζήσῃ πρὶν πεθάνῃ, ὅτι θάχωμε τὸν Λομπάρδον πρῶθυπουργόν, καὶ τότε θὰ γίνωμε ὅλοι γιαμαρέλι.

Φυλακαὶς Αἰγινας.

Ὁ Θωμᾶς ὁ ἄπιστος, ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ εἶπε, πὼς δὲν πιστεύει τὴν ἀνάστασιν του, ἂν δὲν δῇ τῆς τρούπης τῶν καρφίων στὰ χέρια του, καὶ ὅταν ἀκόμα εἶδε τὸν Χριστόν, ἐτριβε τὰ μάτια του μὴ τὴν τύχῃ καὶ τὸν γελοῦσαν καὶ ἐδλεπε μπροστά του κανένα φάντασμα, ὡς ποῦ τοῦ εἶπε ὁ Χριστός, — Ἐλα φάζε τὰ χέρια μου καὶ δὲς τῆς τρούπης τῶν καρφίων καὶ πιστέψε.

Τετοιοῦ ἀπιστοῦ Θωμᾶ εἶπα καὶ ἐγὼ, καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι δὲν δοῦν τὰ μάτια μου.

Ἄλλὰ πιστεύω ὅταν βλέπω ὑπογραφαδες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ γράμματα.

Μοῦ γράφουν παραδείγματα χάριν ἄρες μάρες κουκουναρες ἀπὸ τὰς ἐπαχίας, ἐξωτερικὰ καὶ τὴν Ἀθήνα μετὰ ὑπογραφαίς, ποὺ νὰ σηκωθῶ τὸρὰ γὰ νὰ βροῖτω στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοῦ γράφουν, καὶ νὰ γίνω ἀνακριτὴς καὶ εἰσαγγελέας νὰ ἐξετάζω γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἀλήθεια.

Ἄμ καὶ αὐτοὶ οἱ εἰσαγγελεῖδες καὶ ἀνακριτᾶδες, ἀπλῶς ἔτσι γιὰτὶ τοὺς κατάγγειλαν ἓναν ἄνθρωπον καὶ πρὶν μάθουν τὴν ἀλήθειαν τὸν καθίζουν φυλακῇ, ὑπόδικον, ἓνα δύο χρόνια,

Ὅριστε τί κάνει τὸ κυκλολόγιον.

Μοῦ γράφουν

νὰ γράψω πῶς στὸ Πολυτεχνεῖο στὴ Ξυλογραφία, ὅτι ἐβραβεύτηκαν οἱ μαθηταὶ Ν. Κάτσος, Σ. Καζάνης, Κ. Καρυστινὸς καὶ Γ. Οἰκονόμου.

Μὲ γειά τους καὶ σανό. . . τερα. Καλὰ παιδιὰ τὰ καυμένα, καὶ νὰ τὰ βοηθήσωμε.

Αὔριο

ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ νόστιμη ἱστορία, γιὰ ἕναν ποῦ ἔκανε ἀγωγή καὶ δικάστηκε δῶ, γιὰτὶ τοῦκλεψε τὸ γατάκι τοῦ ἑνάτος φίλου σου καὶ τοῦ γυρεῦει δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσα. Τὰ μαλιὰ τῆς κεφαλῆς του, γιὰτὶ λέει ἔστω μὲ νὰ τοῦ ἔκλεψε ὁ φίλος του τὸ γατάκι δὲν ὑπαρχε γατάκι νὰ τοῦ φάη τοὺς ποντικούς, καὶ ἔστω μὲ τὸ νὰ μὴ φοβόντουσαν οἱ ποντικοὶ τὸ γατάκι, τοῦ ἔφαγαν ὅ,τι ἔφαγαν, καὶ τοῦ λόγου τούτου ἔνεκα τοῦ γυρεῦει τὴν ἀποζημίωσι δὲν ξέρω καὶ γὼ πόσα.
Νὰ τι κοστιζῆ ἕνα κλέψιμο γάτου καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίζετε πῶς σᾶς ψευτιζῶ αὔριο σᾶς δημοσιεύω τὰ ἐπίσημα χαρτιά.

Ὁ ἀρχι ἀνα ἄνω τῆς Ἑλλάδος

Σ. ὁ Αἴγιον

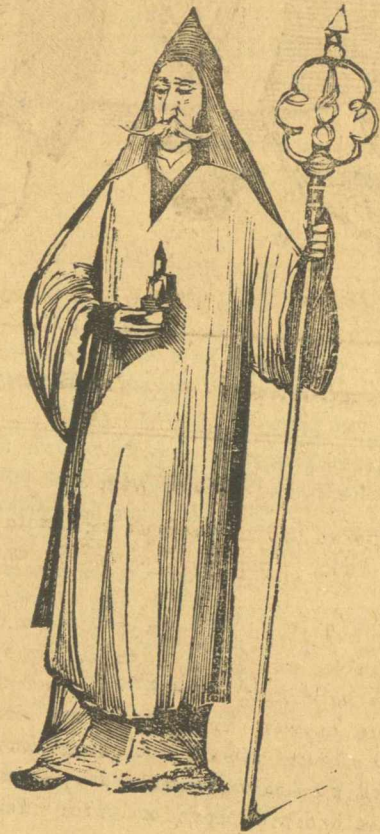
Τὴν σταγίδα τὴν ἔλαβα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ π. λῶ

Λένε γιὰ

Ἐνας ἄλλος μουστεῖδε ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι ψάρια καὶ αὐτὸν γυτάραχο, ἐκεῖνος δὲ μοῦ τὰ ἔφερεν ξέρετε τί μοῦπε ;

— Ὁ σὺ εἶσαι ὁ δεινὰς τὰδες ; — Μάλιστα.
— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ τὰδες δεινὰς, καὶ ὁ δεινὰς τὰδες ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι μούδακε κᾶτι ντόπια πράγματα νὰ σοῦ φέρω, ἀλλὰ κατὰ λάθος φαγώθηκαν στὸ ταξεῖδι, ὥστε δὲν σοῦφερα τίποτα.

Πέστε μοῦ τώρα στὸν θεὸ σας τί νὰ τ' ἀπκνήσω ;
Ἔερετε τί ἔκανα ; Τὸν κέρασα, τοῦπα εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο ποῦκανε καὶ ἔφαγε ὅσα ἤθελε νὰ μοῦ φέρη καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ πῆ ἂν ἤθελε καὶ ἀποζημιώσι.
Βρὲ ποῦ βρισκόμαστε.

Ὁ ἅγιος Λομπάδος ὁ ἀφέντης.

Ὁ κ. Παντιλέων Κ. Παπαδάκης μετόφησεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀθηνᾶς οἰκίαν ἀριθ. 54 ἀντικρῶ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀθανασίου Κατσανδρῆ, ὅπου οἱ φίλοι του καὶ αἱ φιλινάδες του εἰμποροῦν νὰ τὸν ἀνταμώσωσιν ἀπὸ τὰς 10—4 κάθε ἡμέραν.

Ὁ κύριος ἀξιωματικὸς μὲς κάνει ἐργολαβία μὲ τὴν ἀδερφή τοῦ στρατιώτου του, ὁ ὁποῖος τοῦ κάει καὶ σῆμα.